ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΜΑΚΡΥΝΟΡΟΥΣ

ΤΟΥ κ. ΣΤ. ΧΟΥΤΑ, ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ

Πρὸ 15 ἐτῶν, ἤτοι τὴν 10ην Ἰουλίου 1943, αἱ ἀγγλοαμερικανικαὶ ἐνιαῖαι ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ στρατηγοῦ τότε Ἀϊζενχάουερ, ἐξαπέλυον τὴν μεγάλην ἀεροναυτικὴν ἐπίθεσίν των πρὸς κατάληψιν τῆς ἰταλικῆς μεγαλονήσου Σικελίας. Ἡ Ἑλλάς, ὅπως εἰς ὅλας τὰς φάσεις τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ἔζησε καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔντονον τὸ «πῦρ ὁ ν» παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν Συμμάχων μας.

Συμφώνως πρὸς τὸ γενικὸν σχέδιον ἐνεργείας τοῦ Συμμαχικοῦ Στρατηγείου Μ. Ἀνατολῆς αἱ Ἑνωμέναι Δυνάμεις Ἐλλήνων Ἀνταρτῶν διετάχθησαν νὰ ἀναλάβουν ἔντονον ἀγῶνα κατὰ τῶν ἐν Ἑλλάδι δυνάμεων τοῦ Ἄξονος, ἀπὸ 4ης Ἰουλίου 1943, ἀρχικῶς μὲν διὰ νὰ παραπλανήσουν τὸν ἐχθρὸν ποσέχουσαι εἰς αὐτὸν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ συμμαχικὴ ἀπόβασις θὰ λάβῃ χώραν στὴν Ἑλλάδα καὶ ὄχι στὴν Ἰταλίαν, ἐν συνεχείᾳ δὲ νὰ καθηλώσουν τὰς ἐχθρικὰς δυνάμεις εἰς τὸν ἑλληνικὸν χῶρον καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν συμμαχικῶν ἐπιχειρήσεων εἰς Σικελίαν. Βάσει τοῦ σχεδίου αὐτοῦ ἐνεργείας τὴν 30ὴν Ἰουνίου 1943 ἐστάλη πρὸς ἡμᾶς ἡ ἀκόλουθος διαταγὴ τοῦ Συμμαχικοῦ Ἀρχηγείου : «Προβῆτε εἰς ἀμεσον κινητοποίησιν ὅλων τῶν ὑφ' ὑμᾶς ἀνταρτικῶν δυνάμεων μονίμων καὶ ἐφέδρων, προκειμένου νὰ ἀναλάβουν τὴν διεξαγωγὴν ἐπιχειρήσεων ὑψίστης στρατιωτικῆς σημασίας ἐναντίον τῶν κατακτητῶν εἰς εὐρεῖαν κλίμακα. Τὰ τμήματά σας πρέπει νὰ εἶναι ἕτοιμα πρὸς δρᾶσιν ἀπὸ 4ης Ἰουλίου. Συγκεκριμένως τὸ Ἀνώτατον Συμμαχικὸν Στρατηγεῖον Μ. Ἀνατολῆς ζητεῖ παρ' ὑμῶν τὴν καταστροφὴν τῶν τεχνικῶν ἔργων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἡ ὁποία ἄγει ἀπὸ Ἀγρινίου εἰς Ἄρταν καὶ τὴν πάσῃ θυσίᾳ παρεμπόδισιν πάσης ἐχθρικῆς κινήσεως διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης ἀπὸ 4ης Ἰουλίου καὶ μέχρι νεωτέρας διαταγῆς. Μεταξὺ Ἀγρινίου— Ἄρτης διέρχεται, ὡς γνωστόν, ἡ μοναδικὴ ὁδικὴ ἀρτηρία ἀπὸ Ἀθηνῶν πρὸς Ἤπειρον, ἀλβανικοὺς λιμένας, Ἰταλίαν. Ἀρκοῦσα συνεπῶς μία ἀποτελεσματικὴ δράσις ἀνταρτῶν στὸ μεταξὺ Ἀγρινίου — Ἄρτης τμῆμα τῆς ὁδοῦ αὐτῆς διὰ νὰ ἀκινητοποιήσουν ὅλαι ἀσχέτως αἱ δυνάμεις τοῦ Ἄξονος, ποὺ θὰ ἔσπευδον εἰς Ἰταλίαν πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς συμμαχικῆς ἐκεῖ ἀποβάσεως. Εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ὡς ἄνω διαταγῆς τοῦ Συμμαχικοῦ Στρατηγείου Μ. Ἀνατολῆς τὸ Ἀρχηγεῖον Βάλτου ἐξαπέλυσε τὸ μεσονύκτιον τῆς 4ης Ἰουλίου 1943 ἐπίθεσιν κατὰ τῆς ὠχυρωμένης ἐχθρικῆς βάσεως γεφύρας Ἀχελώου.

Συρματοπλέγματα διπλῆς ποδιᾶς περέφρασσον τὰ ἑκατέρωθεν τῆς γεφύρας ἀντερίσματα καὶ μέχρι τῶν ὑψῶν τοῦ ποταμοῦ. Ἐπὶ τῶν δυτικῶς αὐτῆς λοφίσκων εἶχον ἐγερθῆ μόνιμα ἐκ μπετὸν πολυβολεῖα καὶ ὁλμοβολεῖα μὲ διεσταυρωμένας κατευθύνσεις πυρῶν. Τὰ παρ' αὐτὴν οἰκήματα εἶχον ὀχυρωθῆ πλήρως. Γενικὸς ἡ ἀμυντικὴ ὀργάνωσις τῆς βάσεως αὐτῆς εἶχε συντελεσθῆ κατὰ τρόπον ἀριστοτεχνικόν.

Κατόπιν σφοδροῦ ὁλονυκτίου ἀγῶνος, κατὰ τὸν ὁποῖον ἀνταγωνίζετο ἡ ἀγριότης πρὸς τὴν μεγαλοπρέπειαν, ἡ ἐχθρικὴ αὐτὴ βάσις κατελήφθη. Ἡ ἐκεῖ ἰταλικὴ φρουρὰ ἐξουδετερώθη. Δυὸ αὐτοκίνητα πλήρη στρατοῦ σπεύδοντα ἐξ Ἀμφιλοχίας καὶ Ἀγρινίου ἀνετινάχθησαν. Αἰχμάλωτοι καὶ ἀξιόλογον πολεμικὸν ὑλικὸν περιῆλθεν εἰς χεῖρας μας. Αἱ ἰδικαί μας ἀπώλειαι ἀνῆλθον εἰς 32 τραυματίας καὶ νεκροὺς ἐν οἷς καὶ ὁ ἡρωϊκὸς λοχαγὸς Κωνταντίνου. Ἀπὸ τῆς ἑπομένης ὅπως Ἰουλίου αἱ ὑπ' ἐμὲ ἀνταρτικαὶ ὁμάδες Βάλτου σπεύδουν ἐκεῖθεν καὶ καταλαμβάνουν τὰ στενὰ τοῦ Μακρυνόρους, διὰ τῶν ὁποίων καὶ διέρχεται ἐν συνεχείᾳ ἡ προαναφερθεῖσα στρατηγικὴ ὁδός. Μέχρι τῆς 13ης Ἰουλίου οὐδεμία ἐχθρικὴ κίνησις παρατηρεῖται. Αἱ ἐχθρικαὶ δυνάμεις πανικοβληθεῖσαι ἔχουν ὀχυρωθῆ ἐντὸς τῶν πόλεων. Τὴν νύκτα ὅμως τῆς 13ης Ἰουλίου ἀλλεπάλληλοι ποδηλατισταὶ σύνδεσμοί μας ἐξ Ἀμφιλοχίας μᾶς πληροφοροῦν ὅτι μεγάλαι ἐχθρικαὶ μηχανοκίνητοι δυνάμεις κατέφθασαν ἐκεῖ ἐξ Ἀθηνῶν. 680 ἐν ὅλῳ ὀχήματα πλήρη στρατοῦ πολλὰ τεθωρακισμένα ἅρματα μάχης καὶ συρόμενα πυροβόλα. Ἐπρόκειτο περὶ τῆς Ἰταλικῆς Μεραρχίας Μπρέννερο ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Μάριο Μοσινιώτη ποὺ ἐσπευσε ἐξ Ἑλλάδος πρὸς Ἰταλίαν—Σικελίαν. Διερχομένη αὐτὴ ἐξ Ἠπείρου θὰ παρελάμβανεν ἐκείθεν διὰ τῶν ὀχημάτων της, ὡς ἐκ τῶν ὑστέρων διεπιστώθη, καὶ τὴν ἐκεῖ εὑρισκομένην γερμανικὴν ταξιαρχίαν Ἐντελβάϊς. Ὁ Ἰταλὸς μεράρχος ἀντιπαρῆλθε μὲ περιφρόνησιν τὴν πληροφορίαν ὅτι τὰ στενὰ τοῦ Μακρυνόρους κατέχονται ὑπὸ ἀνταρτῶν, καὶ τὴν 9ην πρωϊνὴν τῆς 14ης Ἰουλίου ἡ Μπρέννερο κινεῖται πρὸς Ἤπειρον. Τῆς ὅλης φάλαγγος προηγεῖται ὁμὰς μοτοσυκλετιστῶν. Μετ' ὀλίγον οἱ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς φάλαγγος μοτοσυκλετισταὶ προσεγγίζουν τὴν εἴσοδον τῶν στενῶν ὅπου εἶχον τοποθετηθῆ αἱ δύο νάρκαι καὶ ἐκ τῶν πριὼν τὰς ὁποίας ἐν ὀλίγῳ διαθέτομεν. Διέταξα νὰ βληθοῦν αὗται πρὶν πατήσουν τὶς νάρκες. Ἀλλεπάλληλοι ριπαὶ ὁπλοπολυβόλου θερίζουν τὴν ἐχθρικὴν αὐτὴν προπομπήν. Αἱ ριπαὶ αὗται ἀπετέλεσαν τὸ ἔναυσμα τῆς μάχης. Τὰ ἀκολουθοῦντα τάνκς βάλλουν καταιγιστικῶς κατὰ τῶν θέσεών μας καὶ προχωροῦν πρὸς τὴν στενωπόν. Ὀλίγα ὅμως λεπτὰ τῆς ὥρας προῆλθον καὶ τεσσαρτία ἐκρηξὶς μεταδίδει τὸν τρόμον εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἐχθροῦ καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν εἰς τοὺς ἀνταρτας. Τὸ προπορευόμενον τάνκ προσκρούσαν ἐπὶ τῆς νάρκης μας ἀνετινάχθη συντρίμματα εἰς τὸν ἀέρα. Τὰ πολυβόλα μας βάλλουν καταιγιστικῶς κατὰ τῶν πρώτων ὀχημάτων τῆς φάλαγγος, ἥτις καὶ ἀκινητεῖ πλέον καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν. Τὸ ἐχθρικὸν πυροβολικὸν ἐν προφανεῖ συγχύσει κατέρχεται ἐν τάχει τῶν ὀχημάτων καὶ ἀναπτύσσεται πρὸς ὑπερφαλαγγισμὸν τῶν θέσεών μας, ἐνῶ τὸ ἐχθρικὸν πυροβολικὸν βάλλει ἀδιαλείπτως.

Ἐπὶ 3 ἐκτοτε ἡμέρας καὶ νύκτας ὁ ἀγὼν συνεχίζεται σκληρός. Ὑπὸ τὸν τρομερὸν καύσωνα τοῦ Ἰουλίου ἀξιωματικοὶ καὶ ἀντάρται διψασμένοι καὶ νήστεις ἁμιλλῶνται εἰς πράξεις πραγματικοῦ ἡρωϊσμοῦ. Ὅλοι αἱ ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ ἀποκρούονται μὲ σοβαρὰς διὰ αὐτὸν ἀπωλείας. Ἡ Μπρέννερο παραμένει καθηλωμένη ποὸ τῶν στενῶν.

Τὴν 17ην Ἰουλίου ὁ ἐχθρὸς ἐν τῇ ἀπογνώσει του προσφεύγει εἰς δόλιον καὶ ἀπάνθρωπον σχέδιον ἐνεργείας. Συλλαμβάνει ἐκεῖ 18 Ἕλληνας πολίτας. Ἐξ αὐτῶν οἱ 3 — πρὸς ἐκφοβισμὸν τῶν ὑπολοίπων — τυφεκίζονται ἐπὶ τόπου. Οἱ ἐναπομείναντες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ μία γυναίκα, δεσμοῦ τίθενται ἐπὶ κεφαλῆς τῆς φάλαγγος, ἥτις κατόπιν ἐντόνου προπαρασκευῆς πυροβολικοῦ κινεῖται πρὸς τὴν εἴσοδον τῶν στενῶν. Οἱ ὄμηροι ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν πολυβόλου ἀκολουθοῦντος ὀχήματος προπορεύονται. Ἔπεσε πολὺ δύστυχείς αὐτοὶ νὰ ἐξουδετερώσουν διὰ τῆς ζωῆς των τὰς νάρκας. Ἐν ὄψει τῆς νέας αὐτῆς τακτικῆς τοῦ ἐχθροῦ ἀναπροσαρμόζεται ταχέως τὸ σχέδιόν μας. Συνεργεῖον καταστροφῶν τοῦ Λοκγκέγιου ὑπὸ τὸν Ἄγγλον ταγματάρχην Θέμιν ἀνατινάσσει τμῆμα τῆς ὁδοῦ εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ Μακρυνόρους, ἀφαιρεῖται ἡ νάρκη καὶ τὰ τμήματά μας ὑποχωροῦν εἰς καταλλήλους θέσεις. Ἡ προελαύνουσα φάλαγξ, πρὸ τοῦ ρηγματος τῆς ὁδοῦ καθηλοῦται· οὗτω μέγα τμῆμα αὐτῆς ἐγκλωβίζεται καὶ βάλλεται πανταχόθεν. Ἔντρομοι οἱ Ἰταλοὶ στρατιῶται ἐγκαταλείπουν τὰ πάντα διὰ νὰ σωθοῦν. Οἱ ὄμηροι πλὴν ἑνὸς φονευθέντων διεσώθησαν.

Ἀξιόλογον πολεμικὸν ὑλικὸν περιῆλθεν εἰς χεῖρας μας. Ἓν πυροβόλον τῶν 7,5 ἑλληνικῶν εἰδικῶν ἀξιωματικῶν, μετεφέρθη μὲ 200 ὀλμους εἰς τὸν ΣΔ τοῦ Ἀρχηγείου καὶ ἑτέθη ἀπὸ τῆς ἑπομένης εἰς δρᾶσιν. Τὰ ἐγκαταλειφθέντα ὀχήματα κατεστράφησαν ἀφοῦ προηγουμένως ἀπεψιλώθησαν ὑπὸ τῶν ἀνταρτῶν. Πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν μάλιστα ἐφόρεσαν ἐκεῖ εἰς τὸ σκότος τὰς καινουργεῖς στολὰς τῶν Ἰταλῶν ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν. Οὕτω τὴν πρωΐαν τῆς ἑπομένης πολλοὶ ἁπλοῖ ἀντάρται ἐνεφανίσθησαν μὲ στολὰς κατωτέρων καὶ ἀνωτέρων ἀκόμη Ἰταλῶν ἀξιωματικῶν, καὶ θερμὰς κάσκας, ὀλιγώτερον δὲ τυχεροὶ ὁπλαρχηγοί, μὲ πτωχὰς στολὰς ἁπλῶν Ἰταλῶν στρατιωτῶν. Μίαν στολὴν Ἰταλοῦ συνταγματάρχου ἀπέστειλα τὴν ἐπομένην εἰς τὸν ἐν Καΐρῳ ἀντιπρόσωπόν μας.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛΙΔΑ

Ο ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ ΠΟΥ ΕΛΗΞΕ

ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΞΕΝΕΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΟΙΝΟΝ «ΩΡΙΜΑΖΕΙ» ΚΑΙ ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΙ ΤΩΡΑ ΟΛΑ ΤΑ ΕΡΓΑ ΑΞΙΑΣ

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. Μ. ΠΛΩΡΙΤΗ

Παλιὰ εἶναι ἡ συνήθεια νὰ γίνεται, στὸ τέλος κάθε περιόδου, ὁ ἀπολογισμὸς τῆς κινηματογραφικῆς χρονιᾶς. Κι' ἂν, ἐφέτος, ἄργησε κάμποσο, δὲν πάει, ὡστόσο, αὐτὲ τώρα, νάναι χρήσιμος, ἀφοῦ ἕνας τουλάχιστο ἀπ' τοὺς σκοποὺς μένει ἀκόμα εἰσχυρός»: νὰ διευκολύνῃ τὸ θεατὴ τῶν καλοκαιρινῶν κινηματογράφων — παῦχουν πληθύνει ὡς ἡ ὄμμως τῆς θαλάσσης — στὴν ἐπιλογὴ καὶ στὶς προτιμήσεις του...

Πρέπει, λοιπόν, ἀπ' τὴν ἀρχὴ νὰ ξεκαθαρίσουμε πὼς ἡ χρονιὰ ἐτοῦτη ἦταν ἀπ' τὶς (σχετικὰ) πιὸ εὐνοημένες. Ὦ, τὸ δίχως ἄλλο, σαβούρα ἀμέτρητη πέρασε ἀπ' τὶς ὀθόνες μας — ὅπως πρωτύτα, ὅπως πάντα. Ὡστόσο, τὸ ποσοστὸ τῶν ἀξιόλογων ταινιῶν ἦταν μεγαλύτερο ἀπὸ πολλὲς ἄλλες ἐποχές. Δὲν ὑπάρχει, βέβαια, ἡ γενικὴ ἄνθιση, ποὺ παρουσίασε ἡ Ὀθόνη κατὰ καὶ ἀμέσως μετὰ τὸν Πόλεμο. Ἴσα - ἴσα, σ' ὅλο τὸν κόσμο — τόπαμε ἄπειρες φορὲς — ὁ Κινηματογράφος περνάει κρίση ἀνησυχητική. Ὅμως, ἐφέτος, ἡ Ἀθήνα εἶχε τὴν τύχη νὰ χαρῇ ἀρκετὲς ταινίες, ποὺ συνηροῦν — ἔστω καὶ σὰν ἐξαιρέσεις μέσα στὸν κανονικὸ—τὴν ὑψηλὴ παράδοση τῆς λεγόμενης Ἑβδόμης Τέχνης.

Καὶ τὸ παρηγορητικὸ εἶναι πὼς οἱ ταινίες αὐτὲς — οἱ «φτωχὲς», οἱ «ἐσημες», ἀλλὰ καλλιτεχνικές, ἀλλὰ τίμιες, ἀλλὰ ἀληθινὲς — ὄχι μόνο ἔρτασαν ὡς τὶς αἴθουσές μας (ἄλλοτε δὲ θὰ τολμούσαν σὲ τόσα συνορά μας νὰ περάσουν...), ἀλλὰ καὶ βρῆκαν στὸ Κοινό μας ἀνταπόκριση κι' ὑποδοχή, ποὺ δίνουν τὴν πιὸ βάσιμη αἰσιοδοξία γιὰ τὴν ὡρίμανσή του.

ΠΡΟΟΔΟΣ...

Ποιὲς εἶναι οἱ αἰτίες αὐτῆς τῆς «ὡριμότητας»;

Πρῶτα — ἀρνητικὰ — ἡ κόπωση ἀπὸ τὰ' κενά, παταγώδη καὶ ἀλληλοαντιγραφόμενα φληναφήματα, ποὺ ἐκμεταλλεύονται στὸ ἄπειρον τὴ συνταγὴ τοῦ «ἑάκοπου δίωρου» καὶ τῆς «φυγῆς» διὰ τῆς ἀποδλακώσεως: ὁ Θεατὴς μας «ἔπηξε» πιὰ ἀπὸ τὰ μαντζούνια γιὰ γεροντοκόρες, ποὺ κατασκευάζει τὸ Χόλλυγουντ καὶ τὰ ὑποκατάστατά του...

Ἔπειτα — θετικὰ — ὁ ὅλο καὶ μεγαλύτερος πόθος τοῦ Κοινοῦ μας νὰ δρῇ, στὸ δίωρο τοῦτο, κατι ποὺ ν' ἀπηχῇ τὸ σφυγμὸ καὶ τὰ «πάθη» τῆς ἐποχῆς μας. Κάτι, ποὺ νὰ τοῦ ἄφησαν, χωρὶς περίσκεψη, νὰ πέσῃ κάτω...

Ἀλλὰ καιρὸς νὰ περάσουμε στὰ ἔργα.

ΟΙ ΤΑΙΝΙΕΣ

Φυσικά, ἔξω ἀπὸ κάθε «σωναγωνισμό», πρέπει νὰ τοποθετηθῇ ὁ ἀγέραστος «Χρυσοθήρας» τοῦ ἀγέραστου Τσάρλι Τσάπλιν. Εἶναι καὶ θὰ εἶναι «χαρὰ ἐς ἀεί».

Ἐπικεφαλῆς σ' ὅλες τὶς ἄλλες ταινίες παίρνουν εὐθὺς θέση (νομίζουμε περιττὸ νὰ ξεχωρίσουμε τοὺς λόγους, ἀφοῦ, μὲ καθεμιὰ ἀπ' αὐτές, ἀσχοληθήκαμε ἄλλοτε διεξοδικά):

1) «Σταυροὶ στὸ Μέτωπο (Μονοπάτια τῆς Δόξας)» τοῦ Στ. Κιούμπρικ (Κ. Ντάγκλας — Α. Μανζού).

2) «Δώδεκα Ἔνορκοι (Δώδεκα ὠργισμένοι ἄντρες)» τοῦ Σ. Λιούμετ (Χ. Φόντα — Λ. Κόμπ).

3) «Κανὰλ — Οἱ ἥρωες τῆς Βαρσοβίας» τοῦ Ἀ. Βάϊντα.

4) «Ὁ Μεγάλος Δρόμος» τοῦ Χ. Μπραντὲμ (Μπ. Μπλαίαρ).

5) «Ταϊδέρνα (Ζερβαῖς)» τοῦ Ρ. Κλεμάν (Μαρία Σέλλ — Φρ. Περιέ).

6) «Ριχάρδος ὁ Ζοῦ» τοῦ Λ. Ὀλίβιερ (Λ. Ὀλίβιερ—Κλ. Μπλοὺμ).

7) «Ὁ Κόσμος τῆς Σιωπῆς» τοῦ πλοιάρχου Κουστώ.

8) «Τὸ Κόκκινο Μπαλλόνι» τοῦ Α. Λαμορίς.

9) «Δυὸ πεντάρες ἐλπίδα» τοῦ Ρ. Καστελλάνι.

10) «Στὶς 8 τὸ πρωΐ... ("Αν ὅλα τῆς γῆς τὰ παλληκάρια...)» τοῦ Κρ. Ζάκ.

Πέρ' ἀπ' αὐτές, πρέπει ν' ἀναφερθοῦν, ἀκόμα — καὶ ἑκατὰ κατηγορίες», πιά:

«Κοινωνικές»:

1) «Οἱ Πέντε Φυγάδες ('Ο θάνατος σ' αὐτὸν τὸν κῆπο)» τοῦ Λ. Μπύνυελ (Σ. Σινιορὲ—Σ. Βανέλ).

2) «Μιὰ μορφὴ μέσα στὸ πλῆθος» τοῦ Η. Καζὰν (Α. Γκρίφφιθ).

3) «Σκοτεινοὶ δολοφόνοι (Γλυκὸ ἄρωμα τῆς ἐπιτυχίας)» τοῦ Α. Μακέντρικ (Μπ. Λάνκαστερ —Τ. Κέρτις).

4) «Οἱ ἴσχατοι ἔσονται πρῶτοι» τοῦ Ρ. Χάνσεν (Ο. Ε. Χάσσε— Οὐ. Γιάκομπσον).

5) «Ἕνα καπέλλο γεμάτο βροχὴ» τοῦ Φ. Τζίνεμαννν (Ντ. Μάρραιη — Α. Φραντσιόζα).

6) «Ἐλευθερία ἢ Θάνατος (Κάτι ποὺ ἀξίζει)» τοῦ Ρ. Μπρούς (Ρ. Χάντσον — Σ. Πουατιέ).

Πολεμικές:

1) «Ὁ Φαντάρος 08|15 στὸ Μέτωπο» τοῦ Π. Μάϊ.

2) «Ὁ Ἄγνωστος στρατιώτης».

3) «Μονομαχία στὸν Ἀτλαντικὸ ('Ο κάτω ἐχθρός)» τοῦ Ντ. Πάουελλ (Ρ. Μίτσαμ — Κ. Γιούργκενς).

4) «Φὼν Σπέε» καὶ

5) «Ἡ ἀπαγωγὴ τοῦ Κράϊπε» τῶν Πάουελ καὶ Πρεσμπέργκερ.

Διασκευὲς μυθιστορημάτων καὶ θεατρικῶν ἔργων:

1) «Ὁ Χριστὸς ξανασταυρώνεται (Λυτὸς ποὺ πρέπει νὰ πεθάνῃ)» τοῦ Ζ. Ντασσέν (Φ. Λεντοῦ — Μ. Μερκουρη).

2) «Ὁ ἔνοχος πρέπει, νὰ πεθάνῃ ('Ο Δικαστὴς τῆς Θαλαμέας)» τοῦ Μ. Χὲ λιμπερκ (Χ. Μπυτνερ).

3) «Δὸν Κιχώτης» τοῦ Γιοὺτκεμπιτς (Ν. Τσοκασόφ).

4) «Τὰ Αὐγουστιάτικο Φεγγάρι» τοῦ Ντ. Μὰνν (Γκλ. Φόρντ — Μ. Μπράντο).

5) «Ὁ Γύρος τοῦ Κόσμου σὲ 80 ἡμέρες» τοῦ Μ. Τὸντ (Ντ. Νίβεν — Καντίνφλας).

Σάτιρες καὶ Κωμωδίες:

1) «Ἡ Συμμορία τῶν 5 (Δολοφόνοι γυναικῶν)» τοῦ Α. Μακέντρικ (Α. Γκίνες).

2) «Ὁ Πρίγκιψ καὶ ἡ Χορεύτρια» τοῦ Λ. Ὀλίβιερ (Μ. Μονρόε — Λ. Ὀλίβιερ).

3) «Ὅλα γιὰ τὸν ἄντρα!» τοῦ Φ. Τάσλιν (Τ. Ράνταλλ — Τζ. Μάνσφιλντ).

4) «Ἡ γυναίκα μου, ἐγὼ κι' ὁ πειρασμός (Σχεδιάστρια)» τοῦ Β. Μινέλλι (Λ. Μπακὼλ — Γκρ. Πέκ).

5) «Καμαρίερης γιὰ ὅλες τὶς δουλειὲς ('Ο ἄντρας μου ὁ Γκόφρευ)» (Ντ. Νίβεν — Τζ. Ἄλλυσον).

Ρομάντσα:

1) «Ἀριάνα» τοῦ Μπ. Οὐάϊλντερ (Ο. Χέμπωρν— Γκ. Κούπερ).

2) «Μάλδα» (Τζ. Ριττενπεργκ).

3) «Ἡ Ἕλενα καὶ οἱ ἄντρες» τοῦ Ζ. Ρενουάρ (Ι. Μπέργκμαν).

4) «Τὸ Ποτάμι» τοῦ Ἰδίου.

5) «Σαγιονάρα» τοῦ Τζ. Λόγκαν (Μ. Μπράντο).

Μουσικὲς κωμωδίες:

1) «Ὀκλαχόμα!» τοῦ Φ. Τσίνεμαν (Κ. Τζόνς — Γκ. Μὰκ Ραίη).

Οὐέστερν:

1) «Αἷμα στὸν πράσινο βάλτο (Ο. Κ. Κορράλ)» τοῦ Τζ. Στάρτζες (Μπ. Λάνκαστερ — Κ. Ντάγκλας).

ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ, ΗΘΟΠΟΙΟΙ Κ.Λ.Π.

Οἱ δημιουργοὶ τῶν 10 ταινιῶν, ποὺ βρίσκονται στὴν κορυφὴ αὐτοῦ τοῦ πίνακος εἶναι καὶ οἱ φετεινοὶ «ἀριστεῖς» στὸν τομέα τῆς Σκηνοθεσίας, μ' ἐπικεφαλῆς πάλι τὸν τολμηρὸ καὶ ἀδρότατο Στάνλεϋ Κιουμπρικ («Σταυροὶ στὸ μέτωπο»). Ἀπ' τοὺς ὑπόλοιπους πρέπει νὰ ξεχωρίσουμε τὸν Λ. Μπύνυελ («Πέντε φυγάδες»), καθὼς καὶ—γιὰ τὸν «πρωτεισμὸ» τους — τὸν Α. Μακέντρικ καὶ τὸν Φ. Τσίνεμαννν, ποὺ γύρισαν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛΙΔΑ

«ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΕΝΟΡΚΟΙ»
(Χένρυ Φόντα — Λὴ Κόμπ)

ΜΑΡΙΑ ΣΕΛΛ
(«Ταβέρνα»)

ΛΩΡΕΝΣ ΟΛΙΒΙΕΡ
(«Ριχάρδος Γ'»)

«ΣΤΑΥΡΟΙ ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ»
(Κλὶφ Ντάγκλας)

ΤΟ ΘΕΜΑ ΠΟΥ ΑΠΑΣΧΟΛΕΙ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Πολιομυελῖτις

Η ΝΟΣΟΣ ΚΑΙ Ο ΕΜΒΟΛΙΑΣΜΟΣ

ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΙΑΤΡΟΥ κ. Π. ΛΕΠΙΝ, ΕΦΕΥΡΕΤΟΥ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΕΜΒΟΛΙΟΥ

'Αναδημοσίευσις ἀπὸ τὰ «Ἀρχεῖα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰνστιτούτου Παστέρ»

4

Ὁ ἐπιστήμων, ὁ πρωτεῖνων εἰς τὸ ἰατρικὸν σῶμα, ἡ γενικὸς εἰς τὸ κοινὸν νέαν τινὰ μέθοδον ἐμβολιασμοῦ, πρέπει νὰ εἶναι εἰς θέσιν ν' ἀπαντήσῃ ἀνευ διστογμοῦ καὶ μὲ σαφήνειαν εἰς τὰς κάτωθι 3 ἐρωτήσεις:

1) Ἐνδείκνυται ὁ ἐμβολιασμὸς οὗτος;

2) Εἶναι πράγματι ἀκίνδυνος;

3) Εἶναι καὶ ἀποτελεσματικός;

Θὰ ἀφιερώσωμεν τὴν μελέτην ταύτην εἰς τὰς ἀνωτέρω 3 ἐρωτήσεις, δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν ἐμβολιασμὸν κατὰ τῆς πολιομυελίτιδος καὶ εἰδικώτερον τὸν ἐμβολιασμὸν διὰ τοῦ ἐμβολίου τοῦ παρασκευαζομένου εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον Παστέρ Παρισίων.

Ἀπάντησιν εἰς τὴν πρώτην ἐρώτησιν, ἐὰν δηλ. ὁ ἐμβολιασμὸς εἶναι δικαιολογημένος, ἐδώσαμεν ἤδη διὰ προηγουμένης μας μελέτης, διὰ τῆς ὁποίας κατεληξαμεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐνδείκνυται ὁ ἐμβολιασμὸς κατὰ τῆς πολιομυελίτιδος διὰ τοὺς κάτωθι λόγους:

1) Διότι εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ κόσμου ἡ αὐτόματος ἀνοσοποίησις βαίνει σταθερῶς ἐλαττουμένη.

2) Διότι ἡ αὐξησις τῶν πληθυσμῶν εἰσάγει ἰοὺς εἰδικοῦς τύπου 1, οἱ ὁποῖοι ἀντικαθιστοῦν τὸν αὐτοματως ἀνοσοποιοῦντα ἰόν, ὅστις ἦτο ἐπικρατέστερος ἄλλοτε.

3) Διότι οὐδὲν δραστικὸν θεραπευτικὸν μέσον διαθέτομεν κατὰ τῆς πολιομυελίτιδος. Ὑπενθυμίζομεν ὅτι, ὅταν ἐκδηλοῦται ἡ παράλυσις, εἰς τὴν πραγματικότητα ευρισκόμεθα ἤδη ἐνώπιον τοῦ τέλους τοῦ δράματος, καὶ ὅτι ἤδη τὰ νευρικὰ κύτταρα εἶναι καταστρεμμένα ἀνεπανορθώτως, ἐὰν ὄτου ἐξ ὑρωμεν προφυλακτικὸν φάρμακον ἐναντι τῆς νόσου εἴμεθα τελείως ἄοπλοι κατ' αὐτῆς καὶ ἀνίσχυροι κατὰ τῶν παραλύσεων.

Κατὰ συνέπειαν, πρὸ τῆς σαφοῦς μειώσεως τῆς φυσικῆς ἀνοσοποιήσεως, πρὸ τῆς προσεκτικῆς ἐπικρατήσεως τοῦ ἰοῦ τύπου 1 εἰς ὅλον τὸν κόσμον, πρὸ τῆς ἐλλείψεως εἰδικοῦ θεραπευτικοῦ μέσου, δὲν ἀπομένει ἄλλος τρόπος ἀπὸ τοῦ νὰ προσποθήσωμεν νὰ μιμηθῶμεν, ἐμβολιάζοντες, ὅ,τι μόνη ἐπιτυγχάνει ἡ φύσις εἰς τὰς χώρας, ὅπου ἡ πολιομυελῖτις εἶναι ἀκόμη σπανιωτάτη καὶ περιορίζεται εἰς τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ βίου. Τέλος, εἰς τὰς χώρας ὅπου ἡ συχνότης τῆς παραλυτικῆς νόσου, βαίνει αὐξανομένη, ὁ προφυλακτικὸς ἐμβολιασμὸς ἀποτελεῖ πλέον συμφέρουσαν οἰκονομικῶς λύσιν ἀπὸ τὴν δαπανηροτάτην συντήρησιν τῶν ἀναπήρων παραλυτικῶν.

Καταλήγομεν ἑπομένως εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ ἐμβολιασμός.

Ἤδη τίθεται γενικὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον πάντοτε ἀντιμετωπίζομεν πρὸ τῆς ἐφαρμογῆς ἐμβολιασμοῦ κατὰ τῶν ἰώσεων. Θὰ ἀνοσοποιήσωμεν ὅτι ἰοῦ ἐξηθενημένους ἀλλὰ ἀντιγονικῶς δραστικοῦ, δηλ. δι' ἰὸν ἀποκαλουμένου ζώντος —ἂν καὶ ἡ λέξις αὕτη δὲν εἶναι πολὺ σαφὴς προκειμένου περὶ ἰοῦ—ἢ θὰ χρησιμοποιήσωμεν πρὸς ἀνοσοποίησιν ἰοὺς πλήρως ἀδρανοποιηθέντας, νεκροὺς δηλ. ἰούς;

Εἶναι γεγονὸς ὅτι, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἰοὺς ἐν γένει, ὁ ἐμβολιασμὸς δι' ἰοῦ ἐξηθενημένου ἀλλὰ ζώντος προκαλεῖ ἀνοσίαν μακροχρονιωτέραν διαρ